

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0174

Europejski nakaz aresztowania**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 lutego 2014 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie przeglądu europejskiego nakazu aresztowania (2013/2109(INL))**

(2017/C 285/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 2, 3, 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 5 swojej decyzji 2005/684/WE, Euratom z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia Statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdania Komisji w sprawie wdrażania europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (COM(2005)0063 i SEC(2005)0267, COM(2006)0008 i SEC(2006)0079, COM(2007)0407 i SEC(2007)0979, COM(2011)0175 i SEC(2011)0430),
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Rady z dnia 28 maja 2009 r. dotyczące czwartej rundy wzajemnych ocen pod kątem praktycznego stosowania europejskiego nakazu aresztowania oraz właściwych procedur wydawania osób między państwami członkowskimi (8302/4/2009 – CRIMORG 55),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie końcowe) ⁽³⁾,
- uwzględniając zmienioną wersję europejskiego podręcznika „Jak wystawiać europejski nakaz aresztowania” (17195/1/10 REV 1),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1382/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające na lata 2014–2020 program „Sprawiedliwość” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2011 r. zatytułowany „Budowanie zaufania do europejskiego wymiaru sprawiedliwości – nowy wymiar europejskiego szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości” (COM(2011)0551),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie praw więźniów w Unii Europejskiej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając ocenę europejskiej wartości dodanej środków unijnych dotyczących europejskiego nakazu aresztowania przeprowadzoną przez Dział ds. Europejskiej Wartości Dodanej Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską z dnia 20 października 2010 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0039/2014),

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 7.10.2005, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.⁽³⁾ P7_TA(2013)0444.⁽⁴⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 73.⁽⁵⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 82.⁽⁶⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 154.⁽⁷⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska uznała za jeden ze swych celów zapewnienie swoim obywatelom obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz że na mocy postanowień art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Unia Europejska przestrzega praw człowieka i podstawowych wolności, a co za tym idzie, przyjmuje obowiązki, które musi wypełnić, by zadbać o poszanowanie tych praw i wolności; mając na uwadze, że zasada wzajemnego uznawania będzie skuteczna, jeśli będzie się opierała na wzajemnym zaufaniu, które można osiągnąć jedynie dzięki zagwarantowaniu poszanowania podstawowych praw podejrzanych i oskarżonych oraz standardów praw procesowych w postępowaniach karnych na terenie całej UE; mając na uwadze, że wzajemne zaufanie zwiększa się dzięki szkoleniom, współpracy i dialogowi pomiędzy organami sądowymi i prawnikami, co pozwala stworzyć prawdziwą europejską kulturę sądowniczą;
- B. mając na uwadze, że wyznaczony w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW cel dotyczący przyspieszenia procedury wydawania osób w Unii w porównaniu z tradycyjnymi procedurami ekstradycji między państwami członkowskimi został w większej części zrealizowany oraz mając na uwadze, że decyzja ta jest kamieniem węgielnym wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych zapisanego obecnie w art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
- C. mając na uwadze, że pojawiły się jednak problemy związane z działaniem nakazu – niektóre z nich dotyczyły decyzji ramowej 2002/584/WSiSW i wynikały z luk w decyzji ramowej, takich jak brak wyraźnego zapisu dotyczącego gwarancji praw podstawowych lub kontroli proporcjonalności, a także z jej niepełnego i niespójnego wdrażania; mając na uwadze, że inne problemy związane były z szeregiem instrumentów wzajemnego uznawania z uwagi na niepełny i niezrównoważony rozwój unijnego obszaru wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
- D. mając na uwadze, że jasne zdefiniowanie i prawidłowe działanie instrumentów wzajemnego uznawania środków sądowych ma zasadnicze znaczenie dla czynności dochodzeniowo-śledczych prokuratur krajowych, prowadzonych w celu zwalczania poważnej międzynarodowej przestępczości, oraz że instrumenty te będą równie ważne dla działań dochodzeniowo-śledczych przyszłej Prokuratury Europejskiej;
- E. mając na uwadze, że Komisja Specjalna ds. Przestępczości Zorganizowanej, Korupcji i Prania Pieniędzy (CRIM) w sprawozdaniu końcowym podkreśliła konieczność zapewnienia szybkiego wzajemnego uznawania, przy pełnym poszanowaniu zasady proporcjonalności, wszystkich środków sądowych, ze szczególnym uwzględnieniem wyroków w sprawach karnych, nakazów konfiskaty i europejskich nakazów aresztowania;
- F. mając na uwadze, że istnieją obawy dotyczące między innymi:
- (i) braku w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW i w innych instrumentach wzajemnego uznawania wyraźnego powodu odmowy, gdy istnieją istotne podstawy, aby twierdzić, że wykonanie środka byłoby niezgodne ze zobowiązaniami państwa członkowskiego wykonującego nakaz na mocy art. 6 TUE oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karty”);
  - (ii) braku przepisu w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW i w innych instrumentach wzajemnego uznawania dotyczącego prawa – o którym mowa w art. 47 Karty – do skutecznego środka prawnego, którego sformułowanie pozostawiono na szczeblu prawa krajowego, co prowadzi do niepewności i niespójnych praktyk w poszczególnych państwach członkowskich;
  - (iii) braku regularnego przeglądu Systemu Informacyjnego Schengen (SIS II) i wpisów Interpolu, a także braku automatycznego połączenia między wycofaniem europejskiego nakazu aresztowania a usunięciem takich wpisów, oraz niepewność co do wpływu odmowy wykonania nakazu na jego dalszą ważność i związanych z nim wpisów, co powoduje, że osoby objęte europejskim nakazem aresztowania nie mogą korzystać z prawa do swobodnego przemieszczania się w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w obawie przed przyszłym aresztowaniem i przekazaniem;
  - (iv) nieprecyzyjnego definiowania wykazu poważnych przestępstw w odniesieniu do europejskiego nakazu aresztowania, a także do innych instrumentów UE, które nieustannie nawiązują do tego wykazu, oraz uwzględnienia przestępstw, których powaga nie jest uznawana w kodeksach karnych wszystkich państw członkowskich i które mogą nie przejść kontroli proporcjonalności;
  - (v) nieproporcjonalnego stosowania europejskiego nakazu aresztowania w przypadku wykroczeń lub w okolicznościach, w których można stosować mniej inwazyjne rozwiązania alternatywne, co prowadzi do nieuzasadnionych aresztowań, wiąże się z nieuzasadnionym i często nadmiernie długim czasem spędzonym w tymczasowym areszcie, co prowadzi do nieproporcjonalnego naruszenia praw podstawowych podejrzanych i oskarżonych oraz stanowi obciążenie dla zasobów państw członkowskich;

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

- (vi) braku definicji pojęcia „organ sądowy” w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW i w innych instrumentach wzajemnego uznawania, co doprowadziło do zróżnicowania praktyk między państwami członkowskimi, powodując niepewność, szkodząc wzajemnemu zaufaniu i prowadząc do sporów;
  - (vii) braku minimalnych standardów służących zapewnieniu skutecznego nadzoru sądowego nad środkami wzajemnego uznawania, co doprowadziło do rozbieżnych praktyk państw członkowskich w zakresie prawnych zabezpieczeń i środków chroniących przed naruszeniami praw podstawowych, w tym w odniesieniu do odszkodowania dla ofiar w przypadku pomyłek sądowych, takich jak pomyłka dotycząca tożsamości, w przeciwieństwie do norm określonych w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w ugruntowanym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ETS);
  - (viii) chociaż uznając konieczność umieszczania w areszcie tymczasowym pod pewnymi warunkami, brak minimalnych standardów dotyczących aresztu tymczasowego, w tym jego regularnego przeglądu, stosowania go jako ostateczności i rozważenia rozwiązań alternatywnych w połączeniu z brakiem właściwej oceny, czy dana sprawa jest gotowa do przekazania sądowi w celu rozpoczęcia procesu, może prowadzić do nieuzasadnionego i często nadmiernie długiego czasu spędzonego przez podejrzanych i oskarżonych w areszcie tymczasowym;
  - (ix) niemożliwych do zaakceptowania warunków panujących w wielu zakładach karnych w całej Unii i wpływu tego stanu rzeczy na prawa podstawowe zainteresowanych osób, w szczególności prawa do ochrony przed niehumanitarnym lub poniżającym traktowaniem lub karaniem określonymi w art. 3 EKPC, oraz na skuteczność i działanie unijnych instrumentów wzajemnego uznawania;
  - (x) niezapewnienia ochrony prawnej osobom poszukiwanym na mocy europejskiego nakazu aresztowania w państwie członkowskim, które wydało nakaz, a także w państwie wykonującym go;
  - (xi) braku wyznaczenia w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW terminów przekazania przetłumaczonych europejskich nakazów aresztowania, co prowadzi do stosowania różnych praktyk i braku pewności;
  - (xii) braku właściwej definicji przestępstw, w odniesieniu do których nie ma już zastosowania weryfikacja podwójnej odpowiedzialności karnej;
  - (xiii) niekorzystania z innych istniejących unijnych narzędzi współpracy sądowej i wzajemnego uznawania;
1. mając na uwadze nowe ramy prawne, które będą obowiązywały od 2014 r. na mocy traktatu z Lizbony, uważa, że rezolucja ta nie powinna dotyczyć problemów wynikających jedynie z nieprawidłowego wdrożenia decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, gdyż problemy takie mogą i powinny być rozwiązywane w drodze poprawnego wdrażania przez państwa członkowskie i w ramach postępowania wykonawczego Komisji;
  2. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego i skutecznego wdrożenia ogółu unijnych środków dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, gdyż uzupełniają się one wzajemnie, w tym europejskiego nakazu dochodzeniowego, europejskiego nakazu nadzoru i środków dotyczących praw procesowych, udostępniając tym samym organom sądowym alternatywnych i mniej inwazyjnych instrumentów wzajemnego uznawania przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania praw podejrzanych i oskarżonych w postępowaniach karnych; wzywa Komisję do uważnego monitorowania ich prawidłowego wdrażania, a także ich wpływu na działanie europejskiego nakazu aresztowania oraz unijnego obszaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
  3. wzywa państwa członkowskie i ich organy sądowe do zbadania wszystkich istniejących możliwości, jakie daje decyzja ramowa 2002/584/WSiSW (jak na przykład motyw 12), w celu zagwarantowania ochrony praw podstawowych i podstawowych wolności; wzywa również do wyczerpania wszystkich możliwych mechanizmów alternatywnych przed wydaniem europejskiego nakazu aresztowania; a także do osądzenia sprawy bez niepotrzebnego późnienia, gdy doszło do aresztowania na mocy europejskiego nakazu aresztowania w celu skrócenia aresztu tymczasowego do minimum;
  4. twierdzi, że pełne uznawanie i szybka wykonalność środków sądowych stanowią krok naprzód w kierunku stworzenia unijnego obszaru wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, oraz podkreśla, że europejski nakaz aresztowania jest narzędziem mającym zasadnicze znaczenie dla skutecznego zwalczania poważnej międzynarodowej przestępczości;
  5. uważa, że ponieważ problemy podkreślone w motywie F wynikają zarówno ze specyfiki decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, jak i z niepełnego i niezrównoważonego charakteru unijnego obszaru wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, rozwiązania legislacyjne muszą objąć obydwie te kwestie poprzez ciągłe działania zmierzające do ustanowienia standardów minimalnych m.in. dotyczących praw procesowych podejrzanych i oskarżonych oraz środka horyzontalnego ustanawiającego zasady mające zastosowanie do wszystkich instrumentów wzajemnej uznawalności, a jeśli nie jest możliwe przyjęcie takiego środka horyzontalnego lub środek taki nie będzie mógł zaradzić problemom określonym w niniejszej

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

rezolucji – wprowadzenia poprawek do decyzji ramowej 2002/584/WSiSW;

6. jest zdania, że zidentyfikowane braki nie tylko osłabiają wzajemne zaufanie, ale także powodują wysokie koszty społeczne i finansowe dla osób zainteresowanych, a także ich rodzin i ogółu społeczeństwa;

7. w związku z tym zwraca się do Komisji o przedstawienie w ciągu roku od chwili przyjęcia niniejszej rezolucji – na podstawie art. 82 TFUE – wniosków ustawodawczych zgodnych ze szczegółowymi zaleceniami przedstawionymi w załączniku poniżej i przewidujących:

a) procedurę, zgodnie z którą środek wzajemnego uznawania może, jeśli jest to konieczne, zostać zatwierdzony w państwie członkowskim wydania przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w celu pokonania różnic interpretacyjnych terminu „organ sądowy”;

b) kontrolę proporcjonalności – przy wydawaniu decyzji o wzajemnym uznawaniu w oparciu o wszystkie istotne czynniki i okoliczności, takie jak powaga przestępstwa – weryfikującą, czy sprawa jest już gotowa do przekazania organowi sądowemu w celu rozpoczęcia procesu, wpływ na prawa osoby objętej nakazem, w tym ochronę życia prywatnego i rodzinnego, konsekwencje pod względem kosztów oraz dostępność właściwych, mniej inwazyjnych środków;

c) ustandaryzowaną procedurę konsultacji, zgodnie z którą właściwe organy państwa członkowskiego wydającego i państwa członkowskiego wykonującego mogą wymieniać informacje dotyczące wykonywania orzeczeń sądowych, na przykład w odniesieniu do oceny proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do europejskiego nakazu aresztowania w celu ustalenia gotowości procesowej;

d) obowiązkową przyczynę odmowy, jeżeli istnieją istotne podstawy, aby twierdzić, że wykonanie środka byłoby niezgodne ze zobowiązaniami państwa członkowskiego wykonującego nakaz zgodnie z art. 6 TUE i Kartą, a szczególnie art. 52 ust. 1 odnoszącym się do zasady proporcjonalności;

e) prawo do skutecznego środka prawnego zgodnie z art. 47 ust. 1 Karty oraz z art. 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, takie jak prawo do odwołania w wykonującym państwie członkowskim od instrumentu wzajemnego uznawania oraz prawo osoby objętej nakazem do zakwestionowania przed sądem wszelkich przypadków niewywiązania się przez wydające państwo członkowskie ze zobowiązań wobec wykonującego państwa członkowskiego;

f) lepsze zdefiniowanie przestępstw, w odniesieniu do których europejski nakaz aresztowania powinien mieć zastosowanie, tak aby ułatwiać kontrolę proporcjonalności;

8. wzywa do jasnego i spójnego stosowania przez wszystkie państwa członkowskie prawa UE dotyczącego praw procesowych w postępowaniach karnych powiązanych z zastosowaniem europejskiego nakazu aresztowania, w tym prawa do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym, prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu. Oraz prawa do informacji w postępowaniu karnym;

9. wzywa Komisję, by wymagała od państw członkowskich wyczerpujących danych dotyczących działania mechanizmu europejskiego nakazu aresztowania oraz by uwzględniła te dane w kolejnym sprawozdaniu z wdrażania w celu zaproponowania właściwych działań w odpowiedzi na ewentualne problemy;

10. wzywa do regularnego przeglądu niewykonanych europejskich nakazów aresztowania i rozważenia, czy powinny one zostać wycofane wraz z odpowiednimi wpisami SIS II i Interpolu; wzywa również do wycofania europejskich nakazów aresztowania i odpowiadających im wpisów SIS II i Interpolu, gdy nakaz został odrzucony z przyczyn obowiązkowych, takich jak zasada ne bis in idem albo niezgodność ze zobowiązaniami dotyczącymi praw człowieka; zwraca się o wprowadzenie przepisu, na podstawie którego wpisy SIS II i Interpolu muszą być obowiązkowo uaktualniane na podstawie informacji dotyczących przyczyn odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania odpowiadającego wpisowi, a wpisy Europolu odpowiednio aktualizowane;

11. podkreślając kluczowe znaczenie właściwych procedur obejmujących prawo do odwołania, wzywa państwa członkowskie, będące albo państwami członkowskimi wydającymi albo wykonującymi, do zagwarantowania mechanizmów prawnych służących rekompensowaniu szkód wynikających z pomyłek sądowych w odniesieniu do działania instrumentów wzajemnego uznawania, zgodnie z normami określonymi w EKPC oraz w ugruntowanym orzecznictwie ETS;

12. wzywa Radę do uwzględnienia w zmienionej wersji europejskiego podręcznika „Jak wystawiać europejski nakaz aresztowania” (17195/1/10 REV 1) sześciodniowego terminu na przekazanie przetłumaczonego europejskiego nakazu aresztowania w celu zapewnienia większej jasności i pewności;

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

13. wzywa państwa członkowskie i Komisję do współpracy na rzecz zacieśniania sieci kontaktów sędziów, prokuratorów i obrońców w sprawach karnych w celu ułatwienia skutecznej i uzasadnionej procedury europejskiego nakazu aresztowania oraz do zaproponowania odpowiednich szkoleń na szczeblu krajowym i unijnym dla pracowników wymiaru sprawiedliwości i prawników w zakresie m. in. języków, właściwego stosowania europejskiego nakazu aresztowania oraz powiązanego wykorzystania różnych instrumentów wzajemnego uznawania; wzywa Komisję do opracowania praktycznego podręcznika UE, który byłby skierowany do obrońców zaangażowanych w postępowania wszczęte na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, łatwo dostępny w całej Unii, uwzględniający obecne działania Europejskiej Rady Adwokatów Karnistów w tej dziedzinie oraz uzupełniający względem podręczników krajowych;
  14. wzywa Komisję do ułatwienia utworzenia odrębnej Sieci Sądowej ds. Europejskiego Nakazu Aresztowania czy sieci obrońców zajmujących się europejskim wymiarem sprawiedliwości w sprawach karnych i sprawami o ekstradycję, a także do zapewnienia im oraz Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości odpowiedniego finansowania; jest zdania, że Komisja może zapewnić odpowiednie finansowanie poprzez istniejące programy w unijnym obszarze wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
  15. wzywa Komisję do ustanowienia bazy danych UE gromadzącej całe orzecznictwo krajowe dotyczące europejskich nakazów aresztowania i innych procedur wzajemnego uznawania oraz do zapewnienia do niej łatwego dostępu, tak aby ułatwić pracę prawników oraz monitorowanie i ocenę wdrażania i wszelkich pojawiających się problemów;
  16. podkreśla powiązanie pomiędzy warunkami panującymi w zakładach karnych a środkami europejskiego nakazu aresztowania oraz przypomina państwom członkowskim, że art. 3 EKPC oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nakładają na państwa członkowskie nie tylko obowiązki negatywne, zakazując im poddawania więźniów nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu, ale także obowiązki pozytywne, każąc im zagwarantować, by warunki w zakładach karnych nie uwłaczały godności ludzkiej oraz by w przypadku naruszenia tych praw prowadzono szczegółowe i skuteczne dochodzenia; wzywa państwa członkowskie do szczególnego uwzględnienia praw osób w wyjątkowo trudnej sytuacji oraz, w ogólnej perspektywie, do dogłębnego przeanalizowania rozwiązań alternatywnych wobec pozbawienia wolności;
  17. aby zapewnić skuteczność ram dotyczących wzajemnego uznawania, wzywa Komisję do zbadania środków prawnych i finansowych dostępnych na szczeblu unijnym na rzecz poprawy standardów panujących w zakładach karnych, w tym wniosków ustawodawczych w sprawie warunków tymczasowego aresztowania;
  18. potwierdza, iż zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi, z zasadą pomocniczości i z zasadą proporcjonalności;
  19. jest zdania, że wszelkie konsekwencje finansowe żądanych wniosków dla budżetu Unii powinny zostać zawarte w istniejących pozycjach budżetowych; podkreśla, że zarówno dla państw członkowskich, jak i dla obywateli przyjęcie i wdrożenie tych wniosków umożliwiłoby znaczne oszczędności pod względem kosztów i czasu, a zatem przyniosłoby korzyści z perspektywy gospodarczej i społecznej, jak wyraźnie zaznaczono w ocenie europejskiej wartości dodanej środków unijnych dotyczących przeglądu europejskiego nakazu aresztowania;
  20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie;
-

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI: ZALECENIA DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH PLANOWANYCH PROJEKTÓW LEGISLACYJNYCH

Procedura zatwierdzania w przypadku unijnych instrumentów prawnych wzajemnego uznawania:

- „organ wydający” w unijnym prawodawstwie karnym określa się jako:
  - (i) sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora właściwego w danej sprawie lub
  - (ii) inny właściwy organ, określony przez wydające państwo członkowskie, pod warunkiem, że czynność do wykonania jest zatwierdzana – po zbadaniu jej zgodności z warunkami wydawania instrumentu – przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w wydającym państwie członkowskim.

Kontrola proporcjonalności w przypadku wydawania unijnych instrumentów prawnych wzajemnego uznawania:

- wydając decyzję o wykonaniu w innym państwie członkowskim, właściwy organ dokładnie ocenia potrzebę wymaganego środka na podstawie wszystkich istotnych czynników i okoliczności, biorąc pod uwagę prawa podejrzanych i oskarżonych oraz dostępność właściwych, mniej inwazyjnych środków, aby osiągnąć zamierzone cele, i stosuje najmniej inwazyjny dostępny środek. W przypadku gdy organ wykonujący ma powody sądzić, że środek jest nieproporcjonalny, organ ten może skonsultować się z organem wydającym w sprawie celowości wykonania decyzji o wzajemnym uznawaniu. Po przeprowadzeniu takich konsultacji organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu decyzji o wzajemnym uznawaniu.

Procedura konsultacji między właściwymi organami w wydającym państwie członkowskim i w wykonującym państwie członkowskim, która ma mieć zastosowanie do unijnych instrumentów prawnych wzajemnego uznawania:

- bez uszczerbku dla możliwości wykorzystania przez właściwe organy wykonujące przyczyny odmowy dostępna powinna być standardowa procedura, zgodnie z którą właściwe organy wydającego państwa członkowskiego i wykonującego państwa członkowskiego wymieniają informacje i konsultują się wzajemnie w celu ułatwienia sprawnego i skutecznego stosowania odpowiednich instrumentów wzajemnego uznawania lub ochrony praw podstawowych danej osoby, takich jak ocena proporcjonalności, w tym w odniesieniu do europejskiego nakazu aresztowania, w celu ustalenia gotowości procesowej.

Przyczyna odmowy w oparciu o prawa podstawowe, która ma mieć zastosowanie do unijnych instrumentów prawnych wzajemnego uznawania:

- istnieją istotne podstawy, aby twierdzić, że wykonanie środka byłoby niezgodne ze zobowiązaniami państwa członkowskiego wykonującego nakaz zgodnie z art. 6 TUE i Kartą.

Przepis dotyczący skutecznych środków prawnych mających zastosowanie do unijnych instrumentów wzajemnego uznawania:

- państwa członkowskie dopilnowują – zgodnie z Kartą, ugruntowanym orzecznictwem ETS i EKPC – aby każdy, kogo prawa i swobody zostały naruszone w drodze decyzji, działania lub zaniechania w stosowaniu instrumentu wzajemnego uznawania w sprawach karnych, miał prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem. Jeśli środek taki jest stosowany w wykonującym państwie członkowskim i ma skutek zawieszający, ostateczna decyzja w sprawie takiego środka zostanie podjęta w terminie określonym w mającym zastosowanie instrumencie wzajemnego uznawania lub, gdy brak jednoznacznych terminów, z wystarczającą gotowością do zagwarantowania, że cel procedury wzajemnego uznawania nie jest zagrożony.